

Motion till riksdagen 2025/26:3988

av **Håkan Svenneling m.fl. (V)**

med anledning av skr. 2025/26:115 Verksamheten i Europeiska unionen under 2025

Innehållsförteckning

Förslag till riksdagsbeslut.....	2
1 Inledning.....	5
2 EU:s utveckling	5
3 Demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer	7
4 Värna folkrätten.....	9
5 Klimatomställning på riktigt.....	9
5.1 Den europeiska gröna given	10
5.2 EU:s elmarknad	11
6 EU:s fleråriga budgetram 2021–2027	12
7 Utvidgningsprocessen.....	13
7.1 Turkiet.....	13
8 EU:s strategi för Östersjöregionen	15
9 EU:s utrikes- och säkerhetspolitik.....	16
9.1 Ett kärnvapenfritt EU	16
10 Försvarspolitik.....	17
11 Handelspolitik.....	18
12 Utvecklingspolitik	19
13 EU:s bilaterala och regionala förbindelser	21
13.1 Israels ockupation av Palestina	22
13.2 Libyens gränsbevakning	24
13.3 Marockos ockupation av Västsahara	24

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen både inom ramen för arbetet i EU och i sina direkta kontakter med Turkiet bör verka för att landet åter ratificerar Istanbulkonventionen och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inom EU ska verka för att unionen i alla lägen står upp för folkrätten och att man tydligt markerar mot länder som bryter mot den, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att den svenska regeringen bör verka för att skärpa målsättningarna för att den europeiska gröna given ska innehålla skärpta bindande mål samt kompletterande mål för att minska de konsumtionsbaserade utsläppen och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att den svenska regeringen bör verka för att alla EU:s handelsavtal ska innehålla bindande miljö- och klimatklausuler samt att inga avtal ska tecknas med länder som inte skrivit under Parisavtalet eller som har lämnat Parisavtalet, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inom EU bör verka för att uppdatera det juridiska ramverket så att det blir ett kraftfullt verktyg för att förhindra brott mot naturen (ekocid) genom att inkludera ekocid i Romstadgan och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör driva på för en reformerad prismekanism på EU:s elmarknad i syfte att skapa en tydligare koppling mellan produktionskostnad och pris till kund och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör begära ett undantag i EU i syfte att stabilisera elpriset via reglering av exportens prispåverkan och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU inför en feministisk budget och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU fortsatt håller förhandlingarna med Turkiet om EU-medlemskap frysta och att alla de förmåner som förmedlemskapsprogrammet ger, såväl politiskt som ekonomiskt, omedelbart dras in och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU avbryter flyktigavtalet med Turkiet och agerar för att våldet och repressionen mot oppositionella i Turkiet upphör och att alla som fängslats på politisk grund frigges, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för ett EU-gemensamt vapenembargo mot Turkiet och tillkännager detta för regeringen.

12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen inom och utanför EU-samarbetet bör verka för att utöka stödet till den ryska och den belarusiska freds- och demokrati rörelsen och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU konsekvent står upp för mänskliga rättigheter och demokrati i sina relationer till andra länder, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör arbeta för att EU ska bli en kärnvapenfri zon och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inte bör delta i vare sig Europeiska försvarsfonden (EDF) eller den europeiska fredsfaciliteten (EPF) och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att inga fler odemokratiska EU-handelsavtal tecknas och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att EU försvarar kvinnors ekonomiska rättigheter och inför en feministisk handelspolitik, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att tydliga regler för mänskliga rättigheter införs i det övergripande investeringsavtalet (Comprehensive Agreement on Investment, CAI) och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att alla EU-länder ska ge minst 0,7 procent av BNI i utvecklingsbistånd och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att alla EU-länder ger minst 0,2 procent av BNI till de minst utvecklade länderna och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sveriges regering bör arbeta för ett effektivt bistånd inom EU som följer ramarna för det globala partnerskapet för effektivt utvecklingssamarbete (GPEDC) och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inom EU bör motverka alla beslut som innebär att asylrätten och flyktingars mänskliga rättigheter kränks och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att EU ska tillsätta oberoende utredningar om huruvida Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån (Frontex) har brutit mot internationell rätt och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör driva på för att EU ska ta ställning för en varaktig, hållbar och rättvis fred i Gaza och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör arbeta inom EU för att föra upp den israeliska militanta bosättarrörelsen på EU:s terrorlista och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för skärpta sanktioner inom EU mot israeliska bosättare och tillkännager detta för regeringen.

27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör motsätta sig att EU fördjupar sitt samarbete med Israel på något område och suspendera det nuvarande associeringsavtalet så länge Israel inte respekterar fredsavtalet, avvecklar bosättningarna och vägspärrarna på ockuperat område, avbryter blockaden av Gaza och upphör med byggandet av muren på Västbanken, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör ta initiativ till att EU ska införa ett vapenembargo mot Israel och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör driva på för att EU ska vidta åtgärder för att underlätta ansvarsutkrävande för begångna krigsbrott och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör verka för att EU slutar finansiera den libyska kustbevakningen och för att relationer med Libyen ska bygga på full respekt för asylrätten och mänskliga rättigheter och tillkännager detta för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige genom EU och FN:s flyktingorgan (UNHCR) bör agera för en snabb evakuering och vidarebosättning av flyktingar och asylsökande från Libyen och tillkännager detta för regeringen.
32. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör arbeta för att EU varken ska finansiera eller på andra sätt bidra till att migranter till sjöss stoppas och förs tillbaka till länder som bryter mot mänskliga rättigheter, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
33. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU ska kräva att den utlovade folkomröstningen om Västsaharas självständighet hålls och tillkännager detta för regeringen.
34. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för att EU säkerställer att handelsavtal och fiskeavtal mellan EU och Marocko, i enlighet med EU-domstolens beslut, inte innefattar Västsaharas territorium så länge Västsaharas folk, via deras legitima representant Polisario, inte har gett sitt samtycke och tillkännager detta för regeringen.
35. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige i EU bör verka för att utarbeta riktlinjer för företag och investerare i syfte att förhindra investeringar på ockuperad mark så länge det inte sker efter godkännande av Västsaharas legitima representant Polisario och tillkännager detta för regeringen.
36. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att lobbyism begränsas i EU till förmån för nationella parlaments inflytande och tillkännager detta för regeringen.
37. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör arbeta i EU för att kriminalisera skatteflykt och medhjälp till skatteflykt så att dessa handlingar får kännbara påföljder och tillkännager detta för regeringen.
38. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen ska verka för ett regelverk som innebär öppna böcker, minskade förmåner och sänkta politikerarvoden för alla EU-parlamentariker och tillkännager detta för regeringen.
39. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör verka för att EU-parlamentet endast ska sammanträda i Bryssel och tillkännager detta för regeringen.

1 Inledning

Vänsterpartiet arbetar för fler trygga jobb, en rättvis klimatomställning och ett jämlikt och jämställt samhälle. EU har i dag stort inflytande över politiska beslut i Sverige och har under flera decennier påtvingat medlemsländer en politik som inneburit privatiseringar och marknadsanpassningar. Regeringar i Sverige har saknat ambitionen att göra något åt dessa problem och i stället valt att föra en skadlig EU-politik i Sverige eller gömma sig bakom hänvisningar till EU för att låta bli att agera. Det har resulterat i att det finns liten tilltro till politikens och politikernas förmåga att påverka och förändra samhället till det bättre.

Vänsterpartiet vill se ett nytt europeiskt samarbete som sätter människor och klimat före marknadsintressen. En verklig motkraft mot de nyliberala och rasistiska krafterna i Europa kommer från vänster. Vi lever i en allvarlig tid, men det finns också mycket hopp. Vänsterpartiet driver på, tillsammans med andra vänsterpartier i Europa, för ett samarbete för social rättvisa, jämställdhet och en kraftfull miljö- och klimatpolitik.

Vänsterpartiet vet att jämlika samhällen ger större frihet och mer möjligheter till alla människor. Samhällen som är jämlika är också bättre på att lösa större samhällsutmaningar, som patriarkatet, klimatförändringen, rasism eller en otillräcklig välfärd. EU-kritik är en förutsättning för att förändra dagens EU.

I regeringens skrivelse Verksamheten i Europeiska unionen under 2025 (skr. 2025/26:115) redogörs för den övergripande utvecklingen i unionen. Denna motion ska inte ses som en uttömmande beskrivning av Vänsterpartiets EU-politik. Här lyfter vi i stället fram några viktiga EU-frågor som berör verksamheten i framför allt riksdagens utrikesutskott.

2 EU:s utveckling

Efter valet i juni 2024 har Europaparlamentet fått en ny sammansättning. Inte minst har representationen av konservativa och främlingsfientliga krafter ökat, vilket har en negativ effekt på många politikområden. Det gäller inte minst på områden som klimat, jämställdhet och migration.

Vänsterpartiet har återkommande kritiserat regeringen för att inte lyfta fram jämställdhet som ett prioriterat område i EU-politiken. Enligt European Institute for Gender Equality (EIGE) och deras jämställdhetsindex för 2025 går framstegen för jämställdhet i Europa framåt även om det varierar stort mellan olika medlemsländer. Men EIGE konstaterar också att om det fortsätter i den här takten kommer det att dröja ytterligare 50 år till dess att jämställdhet mellan män och kvinnor har uppnåtts inom EU. Ett fåtal men högljudda länder har återkommande blockerat viktiga förhandlingar på EU-nivå i protest mot skrivningar som syftar till ökad jämställdhet.

Sverige har tidigare varit en föregångare på jämställdhetsområdet inom EU och den feministiska utrikespolitiken har utgjort inspiration för andra länder. Forskare vid Lunds universitet har i projektet Sweden as a Norm Entrepreneur: The Case of the Feminist Foreign Policy visat att det har förändrats. Andra länder ser inte längre Sverige som en föregångare i jämställdhetsarbetet, utan snarare som ett av många andra länder. Det är tydligt att regeringens val att överge den feministiska utrikespolitiken har fått effekter.

Den säkerhetspolitiska situationen i Europa har förändrats och försämrats. Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina är folkrättsvidrig och en humanitär katastrof. Den ryska

invasionen och ockupationen är ett flagrant brott mot de principer om fred, avspänning och internationellt samarbete som bör råda. Den är oprovocerad, olaglig och oförsvarlig. Ryssland kränker Ukrainas territoriella integritet, suveränitet och kultur och utsätter det ukrainska folket för ett stort lidande som kommer att drabba generationer av ukrainare. Det är också en attack mot Europas fred och rådande säkerhetsordning. Enligt UNHCR har var tredje ukrainare tvingats lämna sitt hem. Många är kvar i hemlandet, medan andra har sökt sig vidare till andra europeiska länder. Att ett grannland till EU befinner sig i krig innebär nya utmaningar för unionens medlemsländer.

EU har i dag särskilda representanter för en rad länder och områden, bl.a. Bosnien och Hercegovina, för fredsprocessen i Mellanöstern, Afrikas horn och Sydkaukasien och Georgien. Stödet från EU till Ukraina behöver vara omfattande och långsiktigt. Som en del i detta bör EU utse en särskild representant även för Ukraina och för eldupphör, demokrati och en varaktig och rättvis fred. Läs mer i vår motion med anledning av skrivelse 2025/26:97 Fördjupad resultatredovisning av internationellt bistånd – Ukraina.

Det försämrade säkerhetsläget i Europa har dessutom förvärrats ytterligare efter Donald Trumps tillträde som USA:s president. Han är en auktoritär president som helt struntar i internationell rätt. Kidnappningen av Venezuelas president, stödet till Israels folkmord i Gaza och attackerna på Iran är alla exempel på tydliga överträdelser mot folkrätten. De militära hoten mot Grönland innebär dessutom ett direkt hot mot EU. USA upplevde under 2025 den största demokratiska tillbakagången i landets historia, enligt V-Dem.

Vänsterpartiet anser att Europa måste bli mer oberoende av USA och i högre utsträckning ansvara för sin egen säkerhet. Redan innan Natomedlemskapet betonade vi vikten av europeiska samarbeten med likasinnade demokratiska länder i vårt närområde. Efter Trumps återkomst är det behovet ännu tydligare. Europa behöver lösgöra sig från kopplet som den s.k. transatlantiska länken innebär.

Fattigdomen i världen ökar. I rapporten *Resisting the Rule of the Rich: Protecting freedom from billionaire power* konstaterar organisationen Oxfam att världens tolv rikaste personer äger mer än vad den fattigaste hälften av världens befolkning gör tillsammans. Allra värst drabbas flickor, kvinnor och de grupper som redan är mest förtryckta. Dessvärre förs en utveckling inom Europa som inte antas lösa dessa problem utan snarare förvärpa dem. Konservativa och nationalistiska länder blir fler och aggressivare i sin förtryckande politik och retorik. Även EU drivs med i sådana strömningar, med mer fokus på att skydda EU:s yttre gräns än att arbeta för jämlikhet. OECD:s statistik för 2024 visar att biståndet från EU-länderna minskat. Sverige är inget undantag.

Redan innan Rysslands krig mot Ukraina befann sig många människor i världen på flykt från förtryck, fattigdom, krig och förföljelse. Palestina, Sudan och Syrien är bara några exempel på där stora delar av befolkningen är på flykt. Enligt Läkare Utan Gränser är Turkiet det land där flest flyktingar i världen befinner sig – över fyra miljoner. Den humanitära situationen är en katastrof. Vänsterpartiet anser att det bör vara människor på flykt, asylrätten och rättsstaten som behöver skyddas, inte EU:s yttre gränser. Vi bör gemensamt ta ansvar för att välkomna de människor som nu flyr kriget i Ukraina, men också genom att skapa en human flyktingpolitik med lagliga vägar in i Europa för de som flyr krig och konflikter på andra håll i världen.

Europa har aldrig varit så rikt och samtidigt så ojämlikt. Ojämlikheten mellan de som har och de som inte har breder ut sig såväl inom länder som mellan länder i Europa.

EU:s svar på den finanskris som tog sin början 2007 var ännu mer av den högerpolitik som hade skapat krisen. Bankerna räddades medan kostnaderna fick bäras av oss andra. Trots att Europa är en av världens rikaste regioner upplever miljontals människor en osäker matförsörjning. Studier visar hur det är mer sannolikt att politik som stöds av de rika genomförs i Europa än politik som stöds av låginkomsttagare. Den växande ojämlikheten har skapat en grogrund för de nationalisterna och rasisterna som nu vill inskränka demokratin. Med högerens hjälp tar de makten i Europa genom en retorik och en politik som sparkar nedåt.

3 Demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer

För Vänsterpartiet är varken demokrati, mänskliga rättigheter eller rättsstatens principer förhandlingsbara. Vi försvarar FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna där mötesfrihet, organisationsfrihet, strejkrätt, religionsfrihet, yttrandefrihet samt allmänna, fria och hemliga val framhålls som nödvändiga beståndsdelar i ett demokratiskt samhälle. Lika stor vikt lägger vi vid sociala framsteg och förbättrade levnadsvillkor. Det innebär att rätten till arbete, utbildning, bostad, vård, omsorg och kultur är nödvändig för ett människovärdigt liv och ett demokratiskt samhälle. Respekten för rättsstatens principer är central för varje demokratiskt samhälle och för respekten för de mänskliga rättigheterna.

Sedan en längre tid tillbaka har regimer på flera håll i världen börjat begränsa det demokratiska utrymmet, och särskilt civilsamhällets utrymme, både genom att inskränka dess möjligheter att finansiera sin verksamhet och genom hot, våld och begränsningar av grundläggande fri- och rättigheter. I pandemins spår har stater hittat ytterligare strategier för att legitimera begränsningar av människors fri- och rättigheter – förändringar som sedan varit kvar även efter pandemins akuta skede. Omfattningen är mycket oroväckande, men också att stater verkar inspireras av varandra och ibland även samarbeta i försöken att tysta obekväma röster. Enligt V-Dems årliga demokrati rapport 2026 lever nu över 74 procent av världens befolkning i diktaturer, och att den demokratiska utvecklingen går bakåt märks som en dominerande trend. På global nivå har de demokratiska framstegen spolats tillbaka flera decennier.

Europa är på inget sätt undantaget i den oroväckande utvecklingen med demokratins krympande utrymme. V-Dem konstaterar att sju medlemsländer går i direkt fel riktning: Italien, Kroatien, Grekland, Rumänien, Slovenien, Slovakien och Ungern. Men EU påverkas också av att samarbetsländer, framför allt Storbritannien och USA alltmer autokratiseras. Trots att vissa länder i Europa också utvecklas i en positiv riktning går trenden tydligt mot ökad autokratisering.

En tydlig slutsats från de organisationer som granskar det krympande demokratiska utrymmet är att utvecklingen på flera områden är mycket allvarlig i Europa även om man har en bättre utgångsnivå. Vänsterpartiet menar att Sverige måste arbeta aktivt inom Europa, inte minst i EU, Europarådet och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE), för att vända denna negativa och oroväckande utveckling. Vänsterpartiets politik för att möta utvecklingen med det krympande demokratiska utrymmet utvecklas i motionerna Demokratins krympande utrymme (mot. 2018/19:723)

och En svensk utvecklingspolitik för rättvisa, jämställdhet och hållbar utveckling (mot. 2023/24:2343).

Frågan om demokratiska och mänskliga rättigheter i medlemsländerna uppmärksammas genom resolutionerna från EU-parlamentet och larmrapporterna från EU-kommissionen. Vänsterpartiet är positivt till att EU-stödet villkoras om länder bryter mot EU:s värderingar och principer eller vägrar följa beslut om att t.ex. ta emot flyktingar, s.k. konditionalitet. Kan ett EU-land inte leva upp till rättsstatens principer eller garantera alla människors grundläggande rättigheter ska landet inte få ta del av några EU-pengar. Vi kan helt enkelt inte fortsätta att subventionera nedmonteringen av rättsstaten och de grundläggande demokratiska rättigheterna. Det är fallet med den kraftiga tillbakagången vad gäller demokrati och rättsstatens principer i Ungern, och vi står bakom att utbetalningar till landet stoppas.

Det är viktigt att EU stöder demokratiarbete inom det östra partnerskapet, främst genom att EU ger stöd till det civila samhällets arbete för demokrati, jämställdhet och mänskliga rättigheter.

EU ska också verka för att de länder man samarbetar med går i en demokratisk riktning. Israels folkmord i Gaza är folkrättsvidrigt och det s.k. fredsavtalet innebär ingen garanti för att inte palestinierna ska utsättas för våld. Men Israels högerextrema regering har ända sedan man tillträdde gått mot en alltmer repressiv utveckling även inne i landet. Man gick t.ex. fram med ett lagstiftningspaket som innebär stora förändringar av rättsväsendet, bl.a. att parlamentet får makt att upphäva domar från landets högsta domstol. Förslaget har mött stora protester, både inne i Israel och i andra länder. Vänsterpartiet menar att Israels folkmord i Gaza och ockupation av Palestina omöjliggör det associeringsavtal som finns mellan EU och Israel. Men det är också viktigt att från EU:s håll motverka nedmonteringen av rättsväsendet inne i Israel.

Även internationella konventioner är viktiga i arbetet för demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatens principer. Att Turkiet valt att lämna Istanbulkonventionen är oroväckande. Istanbulkonventionen är Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet. Konventionen öppnades för undertecknande vid ett ministermöte i Istanbul i maj 2011. Sverige undertecknade konventionen samma dag, och i november 2014 ratificerades den. Konventionen fördömer alla former av våld och beskriver våld mot kvinnor som ett uttryck för historiskt ojämlika maktförhållanden mellan kvinnor och män. Att förebygga våld mot kvinnor anses enligt konventionen som avgörande för att kunna uppnå jämställdhet mellan kvinnor och män. Istanbulkonventionen är det första internationella rättsligt bindande instrumentet i Europa och ett av de första i världen som explicit kräver förbud mot och åtgärder för att stoppa mäns våld mot kvinnor.

Följderna av att Turkiet lämnat konventionen riskerar att öka våldet mot kvinnor, flickor och kvinnorrättsorganisationer som redan nu lever under hårt förtryck. Det riskerar också att leda till att fler väljer att lämna konventionen, då en rad länder har signerat konventionen utan att ratificera den. Vänsterpartiet ser Istanbulkonventionen som ett viktigt instrument för att förbättra och stärka nationella lagstiftningar kring kvinnors rättigheter och skydd.

Regeringen bör både inom ramen för arbetet i EU och i sina direkta kontakter med Turkiet verka för att landet åter ratificerar Istanbulkonventionen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

4 Värna folkrätten

Folkrätten är det internationella regelverk som handlar om hur stater ska agera gentemot varandra. Den bygger på respekt för FN-stadgan, rätten till territoriell integritet och förbud mot våldsanvändning. Folkrätten inkluderar bl.a. mänskliga rättigheter och humanitär rätt, men också ansvarsutkrävande för brott som folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser. Folkrätten är en grundbult för en fredlig värld. Det är en garanti för att stormakter inte ska kunna roffa åt sig vad de vill ha och för att krigsförbrytare ska ställas inför rätta. En förutsättning är starka internationella institutioner och att det internationella samfundet upprätthåller folkrätten i alla lägen. Dessvärre pågår en mycket allvarlig utveckling i motsatt riktning. Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina, omvärldens flathet inför Israels folkmord i Gaza och Kinas arbete för att urholka centrala begrepp är tre skilda exempel som alla innebär angrepp mot folkrätten.

Utan folkrätten byggs en ordning där fred byggs genom styrka. Det ger i praktiken stormakterna global kontroll. USA:s president Trumps val att byta namn på det amerikanska försvarsdepartementet till Krigsdepartementet är en tydlig signalpolitisk handling helt i linje med den amerikanska idén om avskräckning. Men militär styrka och avskräckning ger en bräcklig fred. Och fred, trygghet och stabilitet innebär mer än avsaknad av krig.

Det ligger ett stort ansvar på det internationella samfundet att försvara folkrätt och grundläggande mänskliga rättigheter. Den svenska regeringen gör det direkt motsatta och handlar med krigsmateriel med Israel mitt under pågående folkmord i Gaza. EU legitimerar i praktiken Israels agerande genom sitt associationsavtal med landet.

Sverige ska inom EU verka för att unionen i alla lägen står upp för folkrätten och mänskliga rättigheter och att man tydligt markerar mot länder som bryter mot dessa. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5 Klimatomställning på riktigt

Klimatkrisen är akut och tiden vi har på oss för att ställa om minskar hastigt. Att snabbt anpassa våra samhällen så att vi lever bättre och utvecklar en djupare välfärd inom de planetära gränserna är en ödesfråga för mänskligheten. Vår nuvarande regering har kapitulerat inför denna uppgift.

EU:s centrala klimatpolitiska verktyg har kommit att bli utsläppshandel med pris på koldioxid, men detta system är inte tillräckligt för att möta den kris vi befinner oss i. EU går även åt rätt håll när det kommer till att beskydda och restaurera natur samt att öka kolsänkorna, trots att den svenska regeringen motarbetar flera förslag. Men ska klimatomställningen bli möjlig måste Sverige och andra EU-länder kunna genomdriva en vänsterpolitik med stora gröna investeringar som de facto minskar efterfrågan på koldioxid i ekonomin. Annars riskerar priset på koldioxid i utsläppshandelssystemet att bli mycket högt i framtiden, vilket främst kommer att straffa låg- och medelinkomsttagare.

Det är bra att EU sätter en ram för utsläppen och pressar medlemsländerna – problemet är att EU samtidigt hindrar medlemsländerna från att genomföra den konkreta klimatomställningen. När det gäller genomförandet av den konkreta omställningen har EU varit en bromskloss. De investeringar som krävs har länge

hindrats av centralism, detaljreglering och krav på marknadsanpassning från Bryssel. Höga priser på ren el, dyr och privatiserad järnväg och hinder för en bred och modern bostadspolitik gör att vi inte effektivt kan ställa om från fossilt till förnybart. De EU-regler som bromsar eller motverkar den nödvändiga omställningen, såsom energi-marknadsreglerna, järnvägsliberaliseringen och rigida statsstödsregler, måste överges eller reformeras. Fortsätter EU:s marknadsliberala tvångströja att hindra Sverige från att genomföra klimatomställningen kommer vi inte att nå klimatmålen.

5.1 Den europeiska gröna given

Målsättningen med den europeiska gröna given är att ställa om EU:s politik till ett rättvist och välmående samhälle med en modern, resurseffektiv och konkurrenskraftig ekonomi med nettonollutsläpp 2050 och där den ekonomiska tillväxten har frikopplats från resursförbrukning. Tanken är att Europa ska bli världens första klimatneutrala världsdel. Vänsterpartiet tycker att det är en bra och nödvändig ambition. Det handlar om inget mindre än vår planets överlevnad och att vi i Europa, världens rikaste världsdel, självklart måste gå före.

Vänsterpartiet tar forskarnas rapporter och klimatrörelsens krav på största allvar. Vi vet att om vi ska klara omställningen till ekologiskt och socialt hållbara samhällen kan vi inte fortsätta som vanligt. Vi behöver göra stora, grundläggande förändringar, också i ekonomin.

Regeringen bör verka för att skärpa målsättningarna och för att den europeiska gröna given ska innehålla skärpta bindande mål samt kompletterande mål för att minska de konsumtionsbaserade utsläppen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Med ambitiösa mål blir det tydligt att vi måste utforma ny politik och nya instrument, inte bara justera i marginalen. Det krävs även en plan för att fasa ut de miljö- och klimatskadliga EU-subventionerna. Europeiska investeringsbankens beslut 2019 att inte längre subventionera fossil energi är ett steg i rätt riktning.

En hållbar klimatpolitik behöver innehålla satsningar på ökad jämlikhet och rättvisa. Samhällen som hänger ihop klarar stora utmaningar och förändringar, medan samhällen med stora orättvisor dras isär och ökar grogrunden ytterligare för klimatförnekande högerauktöriska rörelser. En rättvis klimatomställning kräver därför specifika insatser i t.ex. kolregioner, men den kräver också en förändring av EU:s budgetramar och en ny ekonomisk politik. Klimatomställningen kräver tveklöst massiva offentliga investeringar i utökade tågförbindelser, förnybara energikällor, energieffektivitet och ett hållbart jordbruk. EU:s ekonomiska tvångströja i form av åtstramningspolitik sätter i dag stopp för dessa nödvändiga satsningar.

Vi måste fokusera på de stora företagens utsläpp. EU måste våga ifrågasätta och sätta stopp för de största miljö- och klimatbovarna, både inom och utanför unionen. Klimatpolitiken behöver genomsyra områden som handeln, investeringspolitiken, jordbrukspolitiken samt energi- och transportsektorn. Alla investeringar och beslut på EU-nivå måste bidra till att få ned utsläppen.

Regeringen bör därför verka för att alla EU:s handelsavtal ska innehålla bindande miljö- och klimatklausuler, samt att inga avtal ska tecknas med länder som inte skrivit under Parisavtalet eller som har lämnat Parisavtalet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Naturen behöver ett starkare rättsligt skydd. Redan 1971 motionerade Vänsterpartiet i riksdagen om införandet av en internationell konvention för att förbjuda brott mot naturen (ekocid). Genom att göra ekocid till ett brott i enlighet med den s.k. Romstadgan skulle brott mot miljön få liknande status som krigsförbrytelser eller brott mot mänskligheten och kunna lagföras vid Internationella brottmålsdomstolen i Haag (ICC).

Behoven av att skydda miljön rättsligt har ökat med åren. Fallen är tyvärr många av storskaliga ingrepp på miljön som skadat ekosystem och livsmiljöer för oöverskådlig tid. Gruvbolag, skogsskövlare, fossila energibolag och andra exploatörer kommer lätt undan. Kvar blir en förödd miljö och omfattande kostnader som får bäras av hela samhället. En ekocidlagstiftning skulle vara ett viktigt verktyg i att stoppa detta och utkräva ansvar från de som utarmar miljön. Särskilt stor betydelse skulle en internationell lag om ekocid få för fattiga länder med svag miljölagstiftning som drabbas hårdast av de omfattande miljöbrotten.

Glädjande nog tar Internationella brottmålsdomstolen (ICC) numera sig an även miljömål. Det är ett viktigt steg framåt och innebär att vissa miljöfall kan tas upp i domstolen inom ramen för brott mot mänskligheten. Det är bra, men ännu bättre vore en renodlad ekocidtillämpning där alla fall med omfattande miljöförstöring, även om de inte är direkt kopplade till människors välfärd, skulle vara åtalbara. Det skulle skicka en viktig signal om att förstörelse av naturen i sig är ett brott.

Sverige bör inom EU verka för att uppdatera det juridiska ramverket så att det blir ett kraftfullt verktyg för att förhindra brott mot naturen (ekocid) genom att inkludera ekocid i Romstadgan. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

5.2 EU:s elmarknad

Klimatkrisen kräver snabb utbyggnad av vår elproduktion. Elmarknaden i Sverige har under början av 2026 präglats av höga priser. Sättet att bestämma elpriser – marginalprissättning – har lett till att dyr fossil energi i dag sätter priset på ren svensk el. Den ryska invasionen av Ukraina och energikrigföringen från ryskt håll påverkar hela energimarknaden i Europa. Trots att Sverige inte använder rysk gas har den ryska gasen styrt de svenska priserna på el. Det är fullständigt orimligt. Till det kommer osäkerheten kring bränsle- och energipriser som en följd av USA:s attack på Iran. Fortsätter EU att arbeta för en jättemarknad för el med målet om ett gemensamt europeiskt elpris kommer Sverige permanent att få ett högre elpris.

Behovet av att reformera EU:s elmarknad är stort. Miljontals människor över hela Europa har fått lida för en politik som hellre värnar storbolagen än människors möjlighet att värma upp sina hus. Nuvarande ordning leder till att länder som misskött omställningen till fossilfri el kan övervältra kostnaderna för misslyckandet på andra länders industri och hushåll i form av högre elpriser. Sverige har i och med den nuvarande elmarknaden blivit mer sårbart, och förutsättningarna för den helt nödvändiga klimatomställningen har försämrats.

Sverige är Europas näst största nettoexportör av el. Vi producerar mer än vi behöver. Ändå drabbas svenska familjer och industrier mycket hårt av ökade elpriser på kontinenten. Vänsterpartiet har under lång tid påtalat riskerna med den prissättningsmodell som låter kontinentala priser på el smitta den svenska marknaden.

Vänsterpartiet menar att regeringen ska begära ett undantag från EU som innebär möjlighet att reglera exporten vid kraftiga prisimpulser från utlandet. Länder som har en

sådan energimix att höga och volatila priser uteslutande beror på snabba prisförändringar på exportpriser måste få verktyg för att stabilisera elpriset via reglering av exportens prispåverkan. Då skulle svenska elkonsumenter kunna skyddas från kraftiga svängningar ute i Europa.

Produktionskostnaden för den el ett land producerar måste ligga betydligt närmare priset på el i landet. Energisolidaritet är inte att svenska konsumenter ska straffbetala höga elräkningar utan att vi med kraft bygger ett robust elsystem på hela kontinenten.

I skrivande stund diskuteras ett förslag från EU-kommissionen om att EU ska få möjlighet att använda delar av de s.k. flaskhalsintäkterna i medlemsländerna. Det skulle slå hårt mot möjligheterna för Svenska kraftnät att bygga och effektivisera ut de svenska elnäten. En sådan ordning riskerar också att på sikt leda till högre elpriser för svenska konsumenter och minska Sveriges konkurrenskraft som industrination.

Regeringen bör driva på för en reformerad prismekanism på EU:s elmarknad i syfte att skapa en tydligare koppling mellan produktionskostnad och pris till kund. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Regeringen bör också begära ett undantag i EU i syfte att stabilisera elpriset via reglering av exportens prispåverkan. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

6 EU:s fleråriga budgetram 2021–2027

Efter att Europaparlamentet godkänt EU:s långtidsbudget för 2021–2027 och återhämtningspaketet i december 2020 antogs budgetramen av rådet. Vänsterpartiet vill se en minskning av unionens budget. Vi vill bl.a. se en neddragning inom jordbrukspolitiken eftersom vi anser att den är ineffektiv, orättvis och inte ekologiskt hållbar. Vänsterpartiet anser att ansvaret för jordbrukspolitiken borde ligga på nationell nivå. Det skulle möjliggöra för Sverige att i större utsträckning stötta och utveckla sin landsbygd och sitt jordbruk samt säkerställa höga ambitioner för gott djurskydd, låg antibiotikaanvändning och långsiktig ekologisk hållbarhet.

Våra skattepengar ska gå till ökad jämlikhet, inom och mellan länder, och till att lösa miljö- och klimatutmaningarna. Vi motsätter oss ökad militarisering, räddningspaket till spekulationsglada banker, en inhuman asylpolitik med gränspolis och läger för asylsökande i EU:s grannländer. Om medlemsländerna får ett ökat ansvar för finansiering och genomförande inom ramen för EU:s budget kan de själva effektivisera, minska EU-byråkratin och samtidigt se till att stöden blir mer effektiva.

Attackerna på välfärden och arbetsrätten i många EU-länder utgör ett allvarligt hot mot jämställdheten. EU:s påtvingade åtstramningspolitik har slagit extra hårt mot kvinnor. Kvinnor drabbas hårdast när välfärden skärs ned och arbetsvillkoren försämras. Vänsterpartiet driver kraven på ekonomisk rättvisa för kvinnor. Vi vill att EU inför en feministisk budget som bygger på en genomgripande feministisk analys, syftar till att utjämna skillnader mellan könen avseende inkomst, levnadsvillkor m.m. och förbättrar kvinnors villkor.

Regeringen bör verka för att EU inför en feministisk budget. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

7 Utvidgningsprocessen

Vänsterpartiet respekterar den nationella suveräniteten, dvs. varje land måste självt bestämma om det vill bli kandidatland för EU-medlemskap. Vi understryker vikten av att befolkningen i varje enskilt land tillfrågas om detta. Beslut om att ansluta landet till EU bör absolut föregås av en folkomröstning. Frågan har aktualiserats med anledning av Rysslands anfallskrig mot Ukraina och att Ryssland motsatt sig ett ukrainskt EU-medlemskap. Efter att kriget startade har Ukraina, Moldavien och Georgien ansökt om EU-medlemskap.

EU införde 2020 nya stegbaserade regler för processen för medlemskap med anledning av Nordmakedoniens och Albaniens ansökan om medlemskap. Det är viktigt att alla länder behandlas rättvist och lika. Därför bör samma beslutade processer också gälla de länder som nu ansökt om medlemskap.

Vänsterpartiet anser att det är avgörande att länderna är demokratiska och fullt ut respekterar de mänskliga rättigheterna. Självklart måste också kraven på en fungerande rättsstat vara helt uppfyllda. Vänsterpartiet har riktat kritik mot EU:s krav på stora ekonomiska marknadsliberala förändringar i kandidatländerna. Ekonomiska reformer måste genomföras i en takt och på ett sätt som inte försvårar folkens levnadsvillkor genom exempelvis ökad arbetslöshet och social utslagning. Vänsterpartiet har röstat för Ukrainas EU-ansökan och vill att EU ska stödja återuppbyggnaden av ett fritt Ukraina. Ett sådant stöd ska prioritera Ukraina och det ukrainska folket, inte möjligheten för utländska företag att tjäna pengar genom privatiseringar.

Vänsterpartiet ställer sig även kritiskt till EU:s krav på att ländernas utrikespolitik ska ändras så att den helt stämmer överens med EU:s positiva inställning till exempelvis Nato och en fortsatt militarisering av EU.

När frågorna om kandidatländerna rapporteras i EU-parlamentet understryker Vänsterpartiet alltid frågorna om demokrati, mänskliga rättigheter, fungerande rättsstat och grundläggande sociala villkor för befolkningen. Vi understryker också att beslutet om medlemskap måste vara befolkningens eget i det aktuella landet.

7.1 Turkiet

Under Erdoğan's styre har utvecklingen i Turkiet tagit tydliga steg i helt fel riktning. Sedan det misslyckade kuppforsöket sommaren 2016 har inskränkningarna av demokratiska fri- och rättigheter ökat ytterligare. Massarresteringar och begränsningar av yttrandefriheten har varit återkommande. Genom en konstitutionsändring våren 2017 har ännu mer makt samlats hos Erdoğan. Tusentals människor riskerar att bli arresterade och åtalade för vad de publicerar i sociala medier, och det är inte ovanligt att journalister blir frihetsberövade eller fängslade för terroristbrott på grund av sitt journalistiska arbete. Nästan alla medier ägs av företag nära Erdoğan som undviker att kritiskt granska regimen.

Aktivister som kämpar för mänskliga rättigheter slås ned. Inte minst drabbas organisationer som kämpar för kvinnors rättigheter. Våld mot kvinnor legitimeras i statliga medier och kvinnor som demonstrerar för sina rättigheter fängslas.

Utöver regimen's repressiva agerande mot det turkiska civilsamhället har även militära attacker utförts, särskilt mot kurdiska befolkningar och områden. Turkiet har upprepade gånger genomfört territoriella kränkningar av sina grannländer. Man har också stoppat hjälpsändningar till kurdiska områden i nordöstra Syrien.

Erdoğan's regim har hotat och förföljt det prokurdiska oppositionspartiet HDP, och ledande politiker kan dömas i massrättegångar – helt i strid med demokratiska principer. För att alls ha en möjlighet att delta i det senaste valet 2023 tvingades politiker i stället att kandidera för ett betydligt mindre parti: Rödgröna vänstern.

Turkiet har tydligt visat att man inte respekterar andra länders demokratiska ordning. Turkiets president Erdoğan's försök att utpressa Sverige till regelvidriga utlämningar och ny lagstiftning i samband med Natoansökan är bara ett exempel.

Till detta Turkiet skickar Sverige och EU betydande ekonomiskt stöd. En del av det består av ett s.k. förmedlemskapsstöd, som Turkiet tar emot för att förhandla om EU-medlemskap. Mellan 2021 och 2024 har EU, enbart genom verktyget Instrument for Pre-accession Assistance (IPA), allokerat över 500 miljoner euro till Turkiet. Samtidigt var det många år sedan några faktiska förhandlingar om medlemskap ägde rum. År 2022 inrättade dessutom EU en s.k. investeringsplattform för Turkiet. Den syftar till att generera investeringar till ett värde av 2,4 miljarder euro i Turkiet i slutet av 2027.

I dagsläget är det uppenbart att Turkiet inte uppfyller de krav på demokratiska och mänskliga rättigheter som ställs på de länder som vill bli medlemmar i EU. I praktiken har förhandlingarna varit frysta sedan 2018, men det finns tecken på upptinande relationer. Bland annat besökte EU:s utvidgningskommissionär Marta Kos Turkiet i februari 2026 för att diskutera Turkiets situation och dess roll i Svarta havet i händelse av fred i Ukraina. Turkiet har å sin sida visat intresse för att uppdatera den befintliga tullunionen med EU för att inte halka efter när EU sluter nya handelsavtal med andra parter.

Vänsterpartiet menar att det demokratiska underskottet i Turkiet är så pass allvarligt att det i dagsläget inte finns några utsikter för att bevilja Turkiet fortsatta förhandlingar om medlemskap. Det innebär att alla de förmåner som förmedlemskapsprogrammet ger såväl politiskt som ekonomiskt omedelbart bör dras in.

Regeringen bör verka för att EU fortsatt håller förhandlingarna med Turkiet om EU-medlemskap frysta och att alla de förmåner som förmedlemskapsprogrammet ger, såväl politiskt som ekonomiskt, omedelbart dras in. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Enligt ett avtal mellan EU och Turkiet från 2016 ska Turkiet hindra flyktingar från att ta sig till Europa mot att EU betalar stora summor till landet. Det handlar om tiotals miljarder kronor. Bara under avtalets första år avsatte EU 6 miljarder euro. Det är tydligt att EU inte har vågat agera mot Turkiets demokratiska övertramp och brott mot mänskliga rättigheter av rädsla för att Erdoğan skulle säga upp det skamliga flyktning-avtalet. Under början av 2020 blev problemen med avtalet alltmer uppenbara. När den turkiska regimen hotade att skicka samtliga landets flyktingar till gränsen mot Grekland reagerade EU genom att till varje pris försöka hålla människor på flykt borta från Europa. EU:s kritik mot Turkiet är fortfarande försiktig, och flyktingarna hamnar i kläm i stormaktsspelet mellan EU och Turkiet. Det är hög tid för EU att säga upp avtalet och tydligt agera mot förtrycket av oppositionella och inskränkningar i grundläggande fri- och rättigheter i Turkiet.

Regeringen bör verka för att EU avbryter flyktningavtalet med Turkiet och agerar för att våldet och repressionen mot oppositionella i Turkiet upphör och att alla som fängslats på politisk grund frigges. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

I oktober 2019 angrep Turkiet det kurdiskdominerade området Rojava i nordöstra Syrien. EU fördömde då, på svenskt initiativ, Turkiets angrepp. Samtidigt var inte EU-

länderna beredda att gå så långt i åtgärderna mot Turkiet som den svenska riksdagen och regeringen ville. I stället för ett vapenembargo mot Turkiet enades EU-länderna om att rekommendera länderna att se över sin militära export. Ett par EU-länder, däribland Sverige, stoppade därför vapenexporten till Turkiet medan andra länder fortsatte med sin export.

Ett av de krav Turkiet ställde på Sverige för att godkänna ett svenskt medlemskap i Nato är just att vapenexporten ska återupptas, vilket också har skett genom nya beslut från Inspektionen för strategiska produkter (ISP) i september 2022 med en direkt hänvisning till den utrikespolitiska deklarationen från juni 2022. Även det memorandum (avtal) som slöts mellan Turkiet, Sverige och Finland vid Natotoppmötet i Madrid och året efter i Vilnius har haft betydelse för att vapenexporten återupptagits. År 2023 exporterades vapen till Turkiet för första gången sedan alla tillstånd drogs in. Vänsterpartiet anser inte att situationen i Turkiet har förbättrats på ett sådant sätt att vapenexport kan återupptas.

Sverige bör verka för ett EU-gemensamt vapenembargo mot Turkiet. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

8 EU:s strategi för Östersjöregionen

Det säkerhetspolitiska läget i vårt direkta närområde har på kort tid försämrats. I den situation vi nu befinner oss, med pågående strider i Ukraina och miljontals människor som tvingats på flykt, är det i första hand stöd till och solidaritet med Ukraina som behövs. Men Rysslands anfallskrig innebär oundvikligen att även andra länder i Europa och inom EU påverkas.

Förutom Ukraina utgör Rysslands imperialistiska politik ett direkt hot mot befolkningen i flera andra grannländer – Georgien, Moldavien, Belarus och länderna i Centralasien. Likaså utgör Ryssland ett säkerhetspolitiskt hot mot alla människor i Ryssland som nu protesterar mot invasionen av Ukraina, som motsätter sig styret i Kreml eller som inte passar i det samhälle som Putin vill bygga. För ryska hbtq-personer, urfolksföreträdare, fredsaktivister, miljörörelser, kvinnorörelser och vänsteraktivister är den egna regimen ett dagligt säkerhetshot. Den ryska oppositionen såväl som ryska medier tvingas flytta utomlands för att kunna verka, inte minst på grund av den s.k. agentlag som godtyckligt stämplar medier och journalister som utländska agenter. EU har en viktig roll i att stödja den fria journalistiken och erbjuda möjligheter för fria ryska medier att verka från EU.

Vänsterpartiet driver på för ytterligare sanktioner mot Ryssland. Rysk gas och olja måste ersättas med förnybar energi. Den ryska skuggflottan i Östersjön måste stoppas. Den ryska oppositionen, bestående av modiga hbtqi-aktivister, feminister, människorättsförsvarare och miljökampar, behöver stöd från omvärlden. Att stödja dem är att stödja en demokratisk utveckling i Ryssland och att förbättra säkerheten för dem såväl som för Rysslands grannländer. Även situationen för oppositionella i Belarus är allvarlig. EU har en viktig roll i att stödja både rysk och belarusisk opposition – underjordisk verksamhet inom landet såväl som organisationer i exil. Många av dem som behöver skydd undan Putins förföljelser befinner sig inte i EU utan i länder dit Ryssland har visumfrihet. Det betyder också att risken för att utlämnas tillbaka till Ryssland är hög. Sverige och EU måste hitta bättre strategier för att stödja den ryska oppositionen.

Regeringen bör inom och utanför EU-samarbetet verka för att utöka stödet till den ryska och den belarusiska freds- och demokrati rörelsen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Det är viktigt att länderna inom EU är enade i sin Rysslandspolitik. Tydligheten i sanktionsregimerna måste bestå så länge ingen reell förbättring sker på marken och i den ryska politiken. Att Ungern och Slovakien blockerar sanktioner och lån till Ukraina är oacceptabelt. EU-länderna har ännu inte kunnat enas om att använda de frysta ryska tillgångarna för att stötta Ukraina, bl.a. eftersom Belgien har krävt bindande garantier från övriga EU-länder för att inte ensamma behöva stå med skulden om Ryssland i framtiden kräver tillbaka pengarna. Sveriges regering har gått med på att bära en del av ansvaret. Vänsterpartiet står bakom detta. Men även resterande medlemsländer måste garantera sin del. Att säkra en långsiktig finansiering av Ukraina är en garant för fortsatt stark motståndskraft från Ukraina gentemot Ryssland.

9 EU:s utrikes- och säkerhetspolitik

Ett förändrat säkerhetspolitiskt läge kräver internationellt samarbete. Vi menar att EU kan fylla en roll i att samordna och stötta medlemsländerna i att främja fred och i att bygga ett säkrare Europa. Däremot vill vi inte att ännu fler beslut om säkerhets-, försvars- och utrikespolitik förs över till EU. Vi vill att den gemensamma försvars- och säkerhetspolitiken utgår från ett brett engagemang för demokrati, mänskliga rättigheter och folkrätt, för kvinnors frigörelse och global social rättvisa. Det är mot denna bakgrund vi även är kritiska till inrättandet av en försvarskommissionär, som enligt vår mening inte löser de behov som finns för ökad stabilitet och fred.

Kravet på konsensus leder till att EU ofta hindras från att ta progressiva positioner i viktiga frågor, t.ex. att försvara aborträtten och stärka satsningar på sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter (SRHR). Det leder också ofta till att EU agerar långsamt och vagt, med urvattnade skrivningar. Cyperns långa blockering av sanktioner mot regimen i Belarus är ett exempel, Ungerns försök att stoppa stödet till Ukraina ett annat. Det betyder inte att vi vill gå mot en ordning där majoritetsbeslut gäller. Med en sådan ordning skulle risken för att utrikespolitiken kapas av de reaktionära och rasistiska krafterna i Europa öka. Vänsterpartiet vill i stället att utrikespolitiken återgår till att bli en helt nationell kompetens.

Utrikespolitiken måste bli mer konsekvent. I dag behandlas lika fall olika beroende på vilka länder det handlar om. Ekonomiska och politiska relationer har större betydelse än respekten för mänskliga rättigheter och folkrätten. De tydligaste exemplen utgörs av EU:s relationer med Marocko och Israel.

Regeringen bör verka för att EU konsekvent står upp för mänskliga rättigheter, folkrätten och demokratin i sina relationer till andra länder. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

9.1 Ett kärnvapenfritt EU

Med över 80 år sedan atombomberna fälldes över Hiroshima och Nagasaki är kärnvapen fortfarande en viktig del i många länders försvarsdoktrin. Sverige är sedan den 7 mars 2024 medlem i Nato. Kärnvapen är en bärande del av Nato, och Nato är en

kärnvapenallians i bemärkelsen att amerikanska kärnvapen utgör den yttersta garantin för de allierades säkerhet.

I sin årsbok för 2025 konstaterar fredsforskningsinstitutet Sipri att antalet operativa stridsspetsar ökar och samtliga nio kärnvapenstater fortsätter modernisera sina kärnvapen. Både Ryssland, USA och Kina har omfattande och kostsamma program för att modernisera sina kärnvapenprogram. Storbritannien lade i början av 2021 om den tidigare policyn att minska landets kärnvapenarsenal och har i stället höjt det planerade taket för antalet kärnvapen. Förutom att USA har kärnvapen utplacerade i ett antal EU-länder har också medlemslandet Frankrike egna kärnvapen. Frankrike har offentliggjort ett program för att utveckla en tredje generation atomdrivna ubåtar med kärnvapenbestyckade ballistiska robotar. Man har också öppnat för samtal i syfte att fördjupa samarbetet kring kärnvapen med åtta europeiska länder, däribland Sverige. Vänsterpartiet är mycket kritiska till att statsminister Ulf Kristersson har tackat ja till att delta i sådana samtal.

Vi menar att Sverige inte ska delta i kärnvapensamarbeten med andra europeiska länder och därför bör tacka nej till alla eventuella förberedelser för den typen av samarbeten.

Förespråkarna för kärnvapen argumenterar att kärnvapen är avskräckande. Det är ett mycket kortsiktigt perspektiv. Att länder tävlar med varandra i kärnvapenkapp-rustningen ökar osäkerheten och är knappast ett sätt att bygga fred och trygghet. Ett exempel är hur Kina nu drastiskt utökar sin kärnvapenarsenal för att komma upp i de volymer USA och Ryssland har.

Överenskommelser om kärnvapenfria zoner är ett av de allra mest effektiva verktygen mot kärnvapen och mot kärnvapenspridning. Om länder kan vara förvissade om att andra stater inte håller kärnvapen dämpar det viljan att skaffa egna. Stora delar av världen omfattas redan av kärnvapenfria zoner eller zoner fria från massförstörelsevapen. Det gäller exempelvis Latinamerika, Afrika, Centralasien och Antarktis.

En kärnvapenfri zon i EU vore inte bara ett säkerhetspolitiskt riktigt beslut utan också en viktig markering för fred och kärnvapennedrustning gentemot världssamfundet.

Regeringen bör arbeta för att EU ska bli en kärnvapenfri zon. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

10 Försvarspolitik

Vänsterpartiet menar att en oberoende och militärt alliansfri utrikespolitik bäst gynnar svensk säkerhet och handlingsfrihet. Sverige är sedan den 7 mars 2024 medlem i Nato. Vänsterpartiet har konsekvent sagt nej till ett svenskt medlemskap i Nato. Läs mer i vår motion med anledning av proposition 2022/23:74 Sveriges medlemskap i Nato (mot. 2022/23:2348).

Vänsterpartiet anser fortsatt att Sverige inte bör vara medlem i Nato och verkar för att Sverige även under medlemskapet ska ha en självständig och stark utrikes-, försvars- och säkerhetspolitik. Sedan Sverige gått med i Nato vill Vänsterpartiet fortsätta föra en aktiv politik som utgår från värderingar vi delar med en stor majoritet i Sverige. Vi verkar för att hålla Sverige fritt från kärnvapen och för att alla som vistas på svensk mark ska lyda under svensk lag. Vi vill vidare prioritera den nordiska dimensionen och

samarbete med andra demokratiska länder i både EU och Europa. Utvecklingen i USA de närmaste åren innehåller stor osäkerhet under Donald Trump som president och vi vill i likhet med många andra länder i Europa inte ha vår säkerhet villkorad av USA. EU är i dag långt ifrån att vara det s.k. fredsprojekt som det så ofta misstas för att vara.

Starka krafter inom EU arbetar för att militarisera unionen. Vänsterpartiet menar att EU inte är lämpat för en gemensam försvars- och säkerhetspolitik. Det svenska säkerhetspolitiska läget har förändrats i och med inträdet i Nato. Det nära samarbetet mellan EU och Nato minskar ytterligare Sveriges möjligheter att föra en självständig utrikespolitik och göra egna säkerhetspolitiska analyser. Europas länder, även länder utanför EU, måste däremot samarbeta mer för säkerhet, robusta samhällen och en fredlig utveckling. Ett närmare försvars- och säkerhetspolitiskt samarbete kan dock inte göras inom EU:s nuvarande strukturer. Vänsterpartiet är emot det permanenta strukturerade samarbetet PESCO och menar att Sverige bör lämna Europeiska försvarsbyrån EDA.

Sverige bör inte delta i vare sig Europeiska försvarsfonden (EDF) eller den europeiska fredsfaciliteten (EPF). Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Läs mer om vår säkerhetspolitik i riksdagsmotionen Säkerhetspolitik för en fredligare värld (mot. 2025/26:2368).

11 Handelspolitik

Företagens intressen ska aldrig ställas över demokratin. Därför vill Vänsterpartiet stoppa den förskjutning av makt från folket till storföretag som många av dagens internationella handelsavtal i praktiken innebär. Det är helt orimligt att viktiga politiska beslut som påverkar vårt klimat, vår ekonomi och vår välfärd avhandlas utan demokratisk insyn och därefter inte kan påverkas. Vänsterpartiet vill ha rättvisa handelsavtal där företag aldrig kan stämma stater för demokratiskt fattade politiska beslut.

Regeringen ska verka för att inga fler odemokratiska EU-handelsavtal tecknas. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet vill att EU för en feministisk handelspolitik som bygger på en genomgripande feministisk analys, syftar till att utjämna skillnader i inkomst, levnadsvillkor m.m. mellan könen världen över och förbättrar kvinnors villkor.

Regeringen ska verka för att EU försvarar kvinnors ekonomiska rättigheter och inför en feministisk handelspolitik. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

USA:s förändrade handelspolitik har skapat stor osäkerhet på den globala marknaden. Instabilitet och tullar har skakat om handelsrelationerna världen över. Det handelsavtal EU slutit med USA ökar skador europeisk industri och jordbruk och leder på sikt till ett ökat beroende. En central del av uppgörelsen är EU:s löfte att europeiska företag ska köpa amerikansk fossil energi för hundratals miljarder och därmed bygga in ett långsiktigt beroende av både fossilbränsle och USA. Avtalet karaktäriseras av eftergiftspolitik för Trumps agenda.

Den förändrade amerikanska handelspolitiken måste mötas med en politik för att garantera produktionsstabilitet i värdeförädlingskedjorna och stabil efterfrågan. Det behövs nya produktions- och handelsmönster globalt. Det innebär att Vänsterpartiets övergripande ställningstagande är att det är positivt med nya handelsavtal som kan öka

oberoende från USA, dock måste varje handelsavtal värderas på sina egna meriter. Vänsterpartiet anser t.ex. inte att Sverige ska ingå internationella handelsavtal vars effekt förvärrar klimatkrisen och bryter mot de mänskliga rättigheterna.

EU:s handelsavtal med Mercosurländerna (Argentina, Brasilien, Paraguay, Uruguay) har både brister och risker. Vi kommer t.ex. noggrant att följa arbetet för att minska risken för en ökad avskogning och en bristande arbetsrätt till följd av avtalet. Men givet behovet av att öka oberoendet av USA, så väger fördelarna med att ingå avtalet över. Det är också avgörande att avtalet innehåller viktiga skrivningar om livsmedelssäkerhet och djurskydd och att det även inkluderar Parisavtalet. Avtalet saknar också den investeringsklausul som innebär att företag kan överpröva demokratiska beslut, som ofta förekommer i den här typen av avtal.

Kinas ökade globala närvaro påverkar även EU:s handelspolitik. Kina är EU:s tredje största handelspartner när det gäller varor och tjänster sammantaget, medan EU är Kinas främsta handelspartner. År 2024 översteg handeln med varor och tjänster mellan EU och Kina 845 miljarder euro. Den s.k. Nya Sidenvägen, eller Belt and Road Initiative (BRI), är ett enormt infrastrukturprojekt som bl.a. syftar till att länka samman handelsvägarna mellan Kina och Europa.

Den kinesiska statens försök att kontrollera och utöva makt över företagen gäller även europeiska företag. År 2021 uppmärksammades t.ex. den kinesiska bojkotten av H&M efter att kritik riktats mot Kinas förtryck av uigurerna i området Xinjiang, varifrån en del av den bomull H&M använder kommer. Sverige bör stödja de företag som följer ILO:s konventioner – Kina ska inte straffa företag för att de värnar om mänskliga rättigheter.

Efter många år av förhandlingar finns sedan 2020 ett principavtal om investeringar mellan EU och Kina på plats, kallat Comprehensive Agreement on Investment (CAI). EU-parlamentet valde dock 2021 att frysa ratificeringen, och detta i samband med att man införde sanktioner på grund av bristande mänskliga rättigheter vilka Kina svarade på med motsanktioner.

Detta är ett tydligt exempel på handelsavtal Vänsterpartiet menar att Sverige ska vara kritiska mot. Avtalet har mött en omfattande kritik, bl.a. från Europafacket EFS och en lång rad andra fackliga människorättsorganisationer, för att åtaganden om mänskliga rättigheter är alltför vaga.

Regeringen ska verka för att tydliga regler kring mänskliga rättigheter införs i Comprehensive Agreement on Investment (CAI). Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

12 Utvecklingspolitik

EU och EU:s medlemsländer står för en stor del av det globala biståndet och är många fattiga länders största handelspartner. Trots det lyser unionen med sin frånvaro i den svenska biståndsdebatten. Biståndsplattformen Concord Europa beskriver utvecklingen inom EU:s bistånd 2025 i den årliga Aid Watch-rapporten. Det är oroande siffror. EU:s bistånd uppgick till 105 miljarder euro 2024. Det är en betydande minskning från året innan. I procent av BNI minskade biståndet från de EU-länder som är medlemmar i OECD DAC från 0,53 procent till 0,47 procent mellan 2023 och 2024. Många höginkomstländer har också tidigare aviserat drastiska nedskärningar i biståndet under förra

året, 2025 och åren därefter. Aid Watch-rapporten pekar också på en ökad förvrängning av biståndet. Mer än var femte euro i bistånd från EU:s medlemsstater uppfyller inte kriterierna för ODA.

Aid Watch beskrev redan 2023 hur en allt större del av biståndet går till frågor som är viktiga av interna skäl i EU. EU:s migrationspolitiska och geopolitiska ambitioner formar unionens internationella utvecklingssamarbete på bekostnad av människor i fattigdom och förtryck. Biståndet missar målen eftersom det styrs av egenintressen i stället för mottagarländernas intressen. Det är framför allt säkerhets- och migrationspolitiska intressen som prioriteras framför stöd till de som lever i de mest fattigdomsdrabbade länderna. Det är också helt i linje med den inriktning som regeringen beslutat ska gälla för det svenska biståndet. Detta hindrar långsiktigt hållbar utveckling och motverkar själva idén om bistånd.

Den svenska regeringen har koncentrerat biståndet till EU. Situationen i Ukraina är akut. Rysslands folkrättsvidriga anfallskrig har orsakat en omfattande förödelse och splittrat familjer, och tiotusentals civila har dödats eller skadats. Att Ukraina behöver internationellt stöd är självklart. Sverige har alla möjligheter att självständigt och via EU spela en viktig roll när det gäller både humanitärt stöd och stöd till återuppbyggnaden. Samtidigt pågår en rad andra kriser, krig och konflikter runt om i världen som inte får glömmas bort. Konflikten i Jemen, risken för ekonomisk kollaps i Libanon och flyktingkrisen i Sudan är bara några exempel. Sverige måste därför i samarbete med andra hitta en långsiktig plan för stöd till Ukrainas återuppbyggnad som inte belastar vare sig den svenska biståndsbudgeten eller EU:s nuvarande gemensamma bistånd.

År 1970 satte FN målet att 0,7 procent av givarländernas BNI ska gå till bistånd. EU:s målsättning att nå 0,7-procentsmålet till 2015 har reviderats till ett kollektivt åtagande om att nå 0,7 procent under löptiden för Agenda 2030, dock med förbehållet att de äldre medlemsstaterna får ta hänsyn till budgetära omständigheter och att de nyare endast måste sträva mot målet 0,33 procent av BNI. EU ska dessutom till 2025 uppnå målet om att 0,15–0,20 procent av BNI ska gå till de minst utvecklade länderna samt uppnå målet om 0,20 procent till 2030. Concord konstaterar att bara tre EU-länder nådde upp till målet om 0,7 procent 2024 (Sverige, Danmark och Luxemburg) – det i en tid när ett flertal globala kriser överlappar varandra, vilket resulterar i förödande konsekvenser för stora delar av världen. Med regeringens nuvarande budgetram kommer Sverige dessutom att ligga under gränsen år 2028.

Att Sverige i och med regeringens nya biståndspolitik frångår enprocentsmålet är inte bara ett svek mot både väljare och de miljontals människor i världen som är i behov av internationellt bistånd. Det undergräver också vår roll internationellt som ledande inom utvecklingsarbetet. Att Sverige tidigare har gått längre än 0,7-procentsmålet har drivit på för att andra länder ska röra sig i samma riktning. Fler länder inom EU behöver ta ett större ansvar i stället för att backa inför de kriser världen står mitt uppe i.

Redan innan coronapandemin låg biståndet på lägre nivåer än vad som skulle krävas för att klara målen i Agenda 2030. År 2024 steg nivåerna av akut matosäkerhet och undernäring hos barn i världen för sjätte året i rad. Möjligheterna att nå målen om ingen fattigdom eller hunger i världen till 2030 ser inte längre ut att vara inom räckhåll.

I en sådan kontext ska inte EU:s biståndsbudget eller krav på medlemsländers utvecklingsbistånd minskas eller ligga kvar på samma låga nivåer. Vänsterpartiet anser att dagens målsättningar är för lågt ställda och att EU bör följa FN:s uppsatta mål.

Sverige bör verka för att alla EU-länder ska ge minst 0,7 procent av BNI i utvecklingsbistånd. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Sverige bör även verka för att alla EU-länder ger minst 0,2 procent av BNI till de minst utvecklade länderna. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Den svenska regeringen har som ambition att föra utvecklings- och biståndspolitiken närmare handelspolitiken, och detta trots att det inte går i linje med biståndseffektivitetsagendan.

Sveriges regering bör arbeta för ett effektivt bistånd inom EU som följer ramarna för det globala ramverket GPEDC. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

EU:s oförmåga att nå upp till de uppsatta målen och dess sätt att skjuta dem på framtiden och se ut att missa dem med stor marginal är mycket oroväckande. Med flera globala kriser som pågår samtidigt är behoven av verkligt bistånd större än på länge. Att världens rikaste världsdel inte förmår ta ett större ansvar är ett svek. Vänsterpartiets syn på EU:s utvecklingspolitik utvecklas i motionen En svensk utvecklingspolitik för rättvisa, jämställdhet och hållbar utveckling (mot. 2025/26:2818). Se även Vänsterpartiets motion Jämställdhet och bistånd (mot. 2024/25:870).

13 EU:s bilaterala och regionala förbindelser

Under de senaste åren har EU:s ansträngningar för att stoppa människor på flykt från att komma till Europa inneburit allt tydligare avsteg från asylrättens principer. Genom att utmåla flyktingar som orsaken till EU:s problem och som hot mot vår säkerhet försöker styrande politiker avleda uppmärksamheten från sina egna politiska misslyckanden som inneburit ökade ekonomiska skillnader, fler osäkra anställningar samt högre priser på el och mat.

Genom avtal med olika diktaturer eller auktoritära länder försöker EU stänga sina gränser. Konsekvenserna av den politiken syns på Medelhavets botten. Det är uppenbart att EU använder sin politiska och ekonomiska makt för att begränsa asylrätten och människors rätt att röra sig. Genom att samarbeta med stater där människorättskränkningar är vanligt förekommande, t.ex. Sudan, Egypten och Libyen, för att stoppa människor på flykt finns uppenbara risker för att EU bidrar till grova kränkningar av mänskliga rättigheter.

Sverige bör inom EU motverka alla beslut som innebär att asylrätten och flyktingars mänskliga rättigheter kränks. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Att stoppa eventuella asylsökande är olagligt enligt internationell rätt. Trots det har EU:s gränsmyndighet Frontex grova anklagelser mot sig för att ha gjort just det. Båtar från Turkiet till Grekland har stoppats på vad som kan vara olagliga sätt. Myndigheten har fått kritik från bl.a. FN:s flyktningorgan för att ha undanhållit eventuellt våld till havs i sin årsrapport. Det behövs oberoende utredningar sett till att Frontex egna internutredningar kommit fram till att inga brott mot rättigheter skett.

Sverige bör verka för att EU ska tillsätta oberoende utredningar av huruvida Frontex har brutit mot internationell rätt. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

13.1 Israels ockupation av Palestina

Sedan Hamas brutala attack den 7 oktober 2023 har Israel bedrivit ett intensivt och hänsynslöst krig mot Gaza och dess befolkning. Tiotusentals människor har dödats, skadats eller försvunnit i rasmassorna efter Israels bombningar. Svälten är utbredd, bristen på medicin och sjukvård akut och de humanitära villkoren fruktansvärda. De handlingar som Israel begår är ett folkmord. Såväl Hamas attack som Israels folkmord måste fördömas, liksom alla brott mot civila och internationell rätt.

Omvärlden har reagerat splittrat. Även om både länder och andra internationella aktörer har tagit ställning för ett eldupphör har Israel hittills i praktiken tillåtit fortsätta med sin krigföring utan tillräcklig press från omvärlden. Samtidigt som EU har tryckt på att civila ska skyddas i enlighet med humanitär och internationell rätt har man i praktiken legitimerat Israels agerande genom sin handel och sitt associationsavtal med Israel.

Vänsterpartiet konstaterar att en förutsättning för ett långsiktigt hållbart fredsavtal är att det kan garantera säkerheten för alla civila oavsett sida och respekt för den palestinska statsbildningen. Det är endast Palestinas och Gazas befolkning som har rätt att bestämma över Gazas framtid. Alla samtal och planer för fred måste därför ske på det palestinska folkets villkor. Vi vill att EU säger upp sitt handelsavtal med Israel och inför ett stopp för handel med vapen med Israel. EU måste arbeta för att Israels ockupation av Palestina ska upphöra.

Sverige bör driva på för att EU ska ta ställning för en varaktig, hållbar och rättvis fred i Gaza. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Israels ockupation av Palestina har skapat en av världens mest segdragna konflikter. Redan genom processen som ledde till att staten Israel utropades 1948 skapades grogrunden för dagens konflikt genom att hundratusentals palestinier fördrevs från sina hem. Sedan sexdagarskriget 1967 har Israel ockuperat och blockerat Gazaremsan, Västbanken och östra Jerusalem i strid med folkrätten. Konflikten mellan Israel och Palestina är inte en konflikt mellan jämlika parter. Israel är en av världens största krigsmakter vars militärapparat understöds av USA, och landet har ett större ansvar enligt folkrätten i egenskap av ockupationsmakt. Samtidigt är det viktigt att understryka att folkrättens regelverk, bl.a. förbudet mot attacker mot civila, omfattar samtliga parter.

Våldet har ökat även på Västbanken. I skuggan av attackerna mot Gaza har ett stort antal palestinier dödats av israelisk militär och aggressiva bosättare. Andra har drivits bort från sina marker och hem. Våldet är direkt sanktionerat från den israeliska regeringen, och bl.a. har vapen delats ut till bosättare på Västbanken av den högerextrema ministern Itamar Ben-Gvir.

EU införde 2024 sanktioner mot vissa personer i den militanta israeliska bosättarrörelsen. Vänsterpartiet vill se en kraftig utökning av dessa. Vi menar också att det finns goda skäl för att föra upp den militanta bosättarrörelsen på EU:s terrorlista.

Det är väl dokumenterat hur militanta bosättare använder våld mot den palestinska befolkningen och de använder sig av metoder som är svåra att beskriva på något annat sätt än som terrorhandlingar. Våldet syftar till att injaga fruktan hos en hel befolkning och destabilisera det palestinska samhället. Våldet och förstörelsen riktar in sig på både palestiniernas fysiska säkerhet, infrastruktur, vattentillförsel och livsmedelsförsörjning.

Sverige bör arbeta inom EU för att föra upp den israeliska militanta bosättarrörelsen på EU:s terrorlista. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Antalet illegala bosättningar på ockuperad mark växer och fördrivningen av palestinier ökar. Nya israeliska vägar byggs på Västbanken och byggandet av den mur som länge har fördömts av FN fortsätter. FN:s kontor för mänskliga rättigheter konstaterar i en rapport från den 4 februari 2026 att under ett år har över 36 000 palestinier på Västbanken tvingats lämna sina hem. FN uppmanar Israel att omedelbart upphöra med sin omfattande expansion av bosättningar på Västbanken.

Bosättningarna utgör ett brott mot fjärde Genèvekonventionen och anses vara ett krigsbrott av Internationella brottmålsdomstolen (ICC). Så länge Israel vägrar att respektera palestiniernas grundläggande mänskliga rättigheter kommer det inte att vara möjligt att uppnå fred.

Sverige bör verka för skärpta sanktioner inom EU mot israeliska bosättare. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

För att vi i längden ska kunna hoppas på en varaktig fred måste Israels ockupation upphöra och palestinierna tillåtas att leva i frihet. Hamas illdåd kan aldrig rättfärdiga fördrivning och urskillningslöst dödande av den palestinska civilbefolkningen. Israel måste dra sig tillbaka från ockuperat område, bosättningarna måste utrymmas och en fri och demokratisk palestinsk stat bör upprättas inom 1967 års gränser.

Israels ockupation av Palestina hade inte varit möjlig utan EU:s förmånliga handelsavtal med Israel eller utan USA:s militära bistånd till landet. Att Europeiska unionen år efter år ”betonar vikten av att gränserna till Gaza öppnas” och riktar kritik mot delar av Israels politik förändrar tyvärr inte situationen för palestinierna. Israel har kunnat ignorera EU:s kritik utan att det fått några konsekvenser. En förutsättning för att Sveriges och EU:s uttalanden ska göra skillnad är att man också är beredd att sätta tyngd bakom sitt budskap. Samarbetet mellan EU och Israel är omfattande och ger EU en möjlighet att sätta press på Israel att respektera folkrätten. Associeringsavtalet mellan EU och Israel är t.ex. villkorat med respekt för de mänskliga rättigheterna. EU:s associationsavtal med Israel innefattar förmånliga handelsavtal som ger det israeliska näringslivet stora ekonomiska fördelar. På så vis bidrar EU till att stärka den ekonomiska basen för ockupationspolitiken.

Sverige bör motsätta sig att EU fördjupar sitt samarbete med Israel på något område och suspendera det nuvarande associeringsavtalet så länge Israel inte respekterar fredsavtalet, avvecklar bosättningarna och vägspärrarna på ockuperat område, avbryter blockaden av Gaza och upphör med byggandet av muren på Västbanken. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Att strypa vapentillförseln är ett effektivt verktyg för att sätta press på alla parter. I dag förekommer ingen vapenexport från EU till de palestinska parterna, men flera EU-medlemmar exporterar vapen till Israel. All vapenexport från EU-länderna till Israel måste upphöra.

Sverige bör ta initiativ till att EU ska införa ett vapenembargo mot Israel. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Begångna krigsbrott måste utredas och de ansvariga måste ställas till svars i Internationella domstolen (ICJ) och Internationella brottmålsdomstolen (ICC).

Sverige bör driva på för att EU ska vidta åtgärder för att underlätta ansvarsutkrävande för begångna krigsbrott. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiets politik när det gäller Israels ockupation av Palestina utvecklas i vår motion Israels ockupation av Palestina (mot. 2025/26:3440).

13.2 Libyens gränsbevakning

När vägen mellan Turkiet och Grekland stängdes blev Libyen det främsta avreselandet för människor på flykt från Afrika och delar av Mellanöstern till Europa. Det beror till stor del på det rådande kaoset och bristen på kontroll över landets gränser. EU har fokuserat sitt engagemang i Libyen på att stoppa flyktingar från att ta sig in i Europa, trots att det innebär att de fastnar i det krigshärjade landet. Mellan 2015 och 2021 lade EU och dess medlemsländer ca 65 miljoner euro på gränshantering i Libyen, med fortsatt finansiering fram till 2027.

Situationen för de flyktingar som befinner sig i Libyen är fruktansvärd. FN:s kontor för mänskliga rättigheter och FN:s stödmission slår i rapporten *Business as usual* från 2026 fast att EU och dess medlemsländer genom sitt stöd till libyska myndigheter indirekt och direkt bidrar till systematiska och utbredda kränkningar av mänskliga rättigheter mot migranter, asylsökande och flyktingar i Libyen. De fruktansvärda övergreppen har blivit så normaliserade att de utgör en del av en hänsynslös affärsmodell. Både FN och Human Rights Watch har länge vittnat om flyktingar som säljs som slavar, trafficking, sexuella övergrepp och tortyr. Samtidigt betalar EU den libyska kustbevakningen för att stoppa båtar med flyktingar trots att FN-rapporter beskriver hur denna vid upprepade tillfällen har skjutit mot, skjutit sönder och sänkt flyktingbåtar. Flyktingar som omhändertags av den libyska kustbevakningen förs tillbaka till Libyens migrationshäkten där de intagna utsätts för tortyr, svält och våldtäkter samt säljs som slavar. Trots situationen i Libyen och vetskapen om de övergrepp som sker fortsätter EU:s stöd till landets s.k. kustbevakning. Det är uppenbart att mänskliga rättigheter väger lätt mot ambitionerna att stoppa flyktingar från att komma till Europa. Det är dessutom uppenbart att den förda politiken leder till att landet destabiliseras ytterligare.

Sverige bör verka för att EU slutar finansiera den libyska kustbevakningen och att relationer med Libyen bygger på full respekt för asyrrätten och mänskliga rättigheter. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet menar att de flyktingar som är fast i Libyen måste evakueras därifrån.

Sverige bör genom EU och FN:s flyktningorgan (UNHCR) agera för en snabb evakuering och vidarebosättning av flyktingar och asylsökande från Libyen. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Sverige bör arbeta för att EU varken ska finansiera eller på andra sätt bidra till att migranter till sjöss stoppas och förs tillbaka till länder som bryter mot mänskliga rättigheter. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

13.3 Marockos ockupation av Västsahara

Marocko ockuperar Västsahara sedan 1975. Det är en ockupation som strider mot internationell rätt och som FN har antagit flera tydliga resolutioner mot. Ockupationen har även dömts som illegal av den internationella domstolen i Haag. År 1991 slöts ett avtal om ett vapenstillestånd, och parterna kom överens om att hålla en folkomröstning om Västsaharas självständighet övervakad av den FN-ledda styrkan Minurso. Marocko har dock gjort sitt yttersta för att sabotera och förhåla processen.

Situationen har förändrats dramatiskt de senaste åren. Nu är en fredlig lösning ännu längre bort på den snart halvsekelånga konflikten, i och med att vapenvilan är bruten. Vapenvilan kom till stånd efter att parterna kommit överens om att hålla en folkomröstning om Västsaharas självständighet för nästan 30 år sedan, men bröts i november

2020 i samband med marockanska militära operationer i buffertzonen mellan territorierna. Fortfarande har ingen folkomröstning ägt rum. Sverige och EU måste öka trycket för att folkomröstningen snarast ska komma till stånd. Västsaharier utsätts dagligen för hot, våld och fängslanden i den ockuperade delen av landet. Situationen i det ockuperade Västsahara liknar i praktiken ett undantagstillstånd. Marocko har total kontroll över området och försvårar för journalister, observatörer och civilsamhällesorganisationer att över huvud taget släppas in i landet. Det är hög tid att omvärlden agerar med kraft för att skydda den västsahariska befolkningen.

Regeringen bör verka för att EU ska kräva att den utlovade folkomröstningen om Västsaharas självständighet hålls. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Sverige har tidigare konsekvent stått upp för internationell rätt och västsahariernas rätt till självbestämmande. Men Tidöregeringen har valt en annan linje. Genom att ge sitt uttryckliga stöd till Marockos autonomiplan för Västsahara och påstå att planen är en trovärdig grund för förhandlingar har man ställt sig på ockupationsmaktens sida. Det är ett allvarligt avsteg från Sveriges tidigare hållning i Västsaharafrågan. Om Marockos autonomiplan ska utgöra basen för förhandlingar skulle det betyda att västsaharierna i Afrikas sista koloni Västsahara berövas rätten till självbestämmande och självständighet. En avkoloniseringsprocess enligt FN:s generalförsamling, som startade på 1960-talet, har i så fall skjutits i sank efter decennier av arbete.

Västsahara är rikt på naturtillgångar i form av fisk och fosfat – något som inte kommer det befriade Västsahara eller de västsahariska flyktingarna till del. 70 procent av världens fosfattillgångar beräknas finnas just i Västsahara och Marocko. Trots att inget land erkänner Marockos rätt till Västsahara förutom USA sedan slutet av 2020, har Marocko relativt fritt kunnat utnyttja Västsaharas naturresurser. Ekonomiska intressen och handelsförbindelser är anledningar bakom Frankrikes och Spaniens starka relationer med Marocko, som gör dem ovilliga att kritisera landet.

Enligt folkrätten tillhör landets naturresurser det västsahariska folket, och deras samtycke krävs för att andra aktörer ska få bruka dem. Trots detta har EU-kommissionen undertecknat ett provisoriskt handelsavtal med Marocko som även inkluderar produkter från det ockuperade Västsahara. I praktiken har även tidigare avtal indirekt avsett Västsahara, men detta är första gången man uttryckligen inkluderar ockuperade områden.

EU-domstolen har tidigare meddelat att avtal som inkluderar Västsahara strider mot både folkrätten och EU-lag. För att ett sådant avtal ska vara giltigt krävs att västsaharierna deltagit i avtalsförhandlingarna, vilket inte varit fallet någon av gångerna ett sådant avtal gjorts. Hösten 2024 slog t.ex. EU-domstolen fast att handels- och fiskeavtalen mellan EU och Marocko som involverar det ockuperade Västsahara är ogiltiga, då de bryter mot folkrätten. Domstolen slog även fast att avtalen ska upphöra inom ett år.

Naturtillgångarna är själva grundorsaken till Marockos illegala ockupation av Västsahara. En del i att vapenvilan bröts var även den väg Marocko byggde för att transportera råvaror ut från Västsahara. Det är genom de stora inkomsterna från fosfat, ett rikt fiske och andra västsahariska tillgångar som Marocko kan finansiera sin ockupation och fortsätta sitt systematiska förtryck av den västsahariska befolkningen.

Regeringen ska verka för att EU säkerställer att handelsavtal och fiskeavtal mellan EU och Marocko, i enlighet med EU-domstolens beslut, inte innefattar Västsaharas

territorium så länge som Västsaharas folk, via deras legitima representant Polisario, inte har gett sitt samtycke. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Sverige bör i EU verka för att utarbeta riktlinjer för företag och investerare i syfte att förhindra investeringar på ockuperad mark så länge det inte sker efter godkännande av Västsaharas legitima representant Polisario. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

14 Öppenhet och transparens

Vänsterpartiet vill att så många beslut som möjligt ska ligga så nära medborgarna som möjligt. På alltför många områden har EU i praktiken satt sig över medlemsländernas rätt att själva fatta beslut om hur samhället ska fungera. Det har lett till att vi i dag har skyhöga elpriser i Sverige, att vi tvingats sälja ut järnvägstrafiken och att det blivit svårare att garantera bra löner och arbetsvillkor i Sverige. Samtidigt ser vi att vissa gränsöverskridande utmaningar måste mötas med gemensamma lagar, inte minst klimatet. Vi vill se mer av samarbete mellan självständiga stater, och mindre av överstatlighet som begränsar medborgarnas möjligheter att påverka politiken. Vilka beslut som fattas ska avgöras av hur människor röstar, inte av EU-byråkrater och storföretagens lobbyister. När folkstyret urholkas innebär det inte bara sämre beslut – det gröper också ur tilltron till demokratin.

Det pågår en politisk kris i Europa och tilltron till regeringar, institutioner och medier sjunker. Allt färre upplever att samhället är byggt för dem. Under ett stort antal år har makt och beslutsfattande medvetet förts bort från folkligt inflytande och demokratiska organ till opåverkbara EU-institutioner. EU har använts som ett instrument för att sprida idén om att politik bör styras av experter och byråkrater, som inte ska kunna påverkas av folkliga opinioner. Vänsterpartiet vill demokratisera EU genom att ge mindre makt till EU:s byråkrater, kommissionärer och domare och mer makt till de nationella parlamenten. Vi vill begränsa lobbyisternas närvaro i EU samt verka för ökad insyn och transparens i EU:s institutioner.

Regeringen bör verka för att lobbyism begränsas i EU till förmån för nationella parlaments inflytande. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet motverkar EU:s utveckling i federal, överstatlig riktning och arbetar för att föra tillbaka makt till folket. Det borde också vara enklare att lämna EU och EMU om man som medlemsland vill det.

Vänsterpartiet vill sätta stopp för skatteflykt och skatteparadis, både i och utanför EU. Att komma åt skattesmitare måste prioriteras. Varje år försvinner hisnande summor pengar för att förmögna personer och företag vägrar betala skatt. Det drar undan stora resurser från samhället som skulle ha kunnat användas till vår gemensamma välfärd. Det är också allvarligt eftersom det minskar tilliten, sammanhållningen och förtroendet för vårt samhälle. Vänsterpartiet arbetar för att stärka regleringarna av skatteparadis och agerar för att få mer öppenhet och samarbete mellan länder när det gäller skatteinformation. Brottsligheten har blivit alltmer internationell. Narkotika, bedrägerier och välfärdsbrottslighet flyter över gränserna. Arbetet mot detta måste stärkas.

Sverige bör arbeta i EU för att kriminalisera skatteflykt och medhjälp till skatteflykt så att dessa handlingar får kännbara påföljder. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Vänsterpartiet anser att de folkvaldas roll i demokratin är central. Det är viktigt att vi alla kan lita på de folkvalda. Ändå är det få EU-parlamentariker som vill redogöra för hur de utnyttjar de förmåner de har som parlamentariker. Bara Vänsterpartiet har varit öppet från start med att pengarna går dit de ska.

Regeringen ska verka för ett regelverk som innebär öppna böcker, minskade förmåner och sänkta politikerarvoden för alla EU-parlamentariker. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Den absurda flytten av folkvalda och tjänstemän mellan Bryssel och Strasbourg en gång i månaden måste upphöra.

Regeringen bör verka för att EU-parlamentet endast ska sammanträda i Bryssel. Detta bör riksdagen ställa sig bakom och ge regeringen till känna.

Håkan Svenneling (V)

Samuel Gonzalez Westling (V)

Tony Haddou (V)

Gudrun Nordborg (V)

Hanna Gunnarsson (V)

Lotta Johnsson Fornarve (V)

Jessica Wetterling (V)